

Осі́ннє

Михайль Семенко

Хутко осінь хутко лист
Мов сумно-жовтий серпантин
Обсипле темну цю алею
Де вперш бажанням зайнялись
Як вперше він
Прийшов за нею.

Чому так пізно ти сама
Може запитуєш у сонця
Але тепла уже нема
І слабне промінь сонця

Я не забуду перший день
Що душі наші непомітно
Незримим ланцюгом з'єднав
Тепер я владар всіх пісень
У серці квітно
Серце став.